

FLORIAN MALZACHER EN HELLY MINARTI

Korea in notities

vertaald door Daniëlle de Regt

In *The Interpreter* doet agent Sean Penn onderzoek naar Nicole Kidman, omdat ze een gesprek heeft opgevangen over een aanslag die beraamd wordt op een Afrikaanse dictator. Ze zegt dat ze het niet erg zou vinden als deze dictator zou verdwijnen. En Penn suggereert dat dit betekent dat ze hem dood wil. ‘Nee, dat is niet waar. Als ik ‘verdwijnen’ als ‘dood’ zou vertalen, dan zou ik zonder werk zitten. Als ‘dood’ en ‘verdwijnen’ hetzelfde zouden betekenen, dan zou er geen VN bestaan.’ Als tolk voor de VN gelooft ze dat de letterlijke betekenis van een woord belangrijk is. En ze gelooft in de kracht van woorden. ‘Vernoem de doden niet’, citeert ze een Afrikaans spreekwoord. ‘Pas als je ze benoemt, zijn ze werkelijk verdwenen.’

○○○○○○○○

Zoals altijd is alles *last minute*. In de tas twee boeken over Korea, de e-mailgesprekken op papier, net zoals de Monsoon *weblog*. En de gevraagde suggesties van de deelnemers – het resultaat van een onduidelijke taak voor een onduidelijk project in een onduidelijk land. Al Gore, Scarlet Johansson, Donald Duck, Haruki Murakami en een paar suggesties over hoe je je moet gedragen in Aziatische landen op vluchtmonitoren, computerschermen en bladzijden. Geen slaap ondanks de alcohol. Aankomst op de schone, hyper-

moderne luchthaven. Tijdverschil, slapeloos. En natuurlijk: zonder woorden, nog niet eens *lost in translation*. Eerste indrukken door het busraam wanneer het landschap als een film voorbij glijdt. Soundtrack komt van de iPod. Er lijkt hier alleen maar tekst te zijn, alleen maar letters die je niet kunt lezen, geen beelden. Huizen tot de nok toe: vol met tekst. Alsof je bent beland in een film van Godard. Waarom die afwezigheid van beelden? Praktisch geen iconen, geen foto's, zelfs advertenties zijn zonder beelden. Niet eens de mogelijkheid om te beslissen: is dit een officiële aankondiging, een reclameboodschap, de naam van een bedrijf of een paar behulpzame instructies? Geen aanknopingspunt. En niemand spreekt Engels. We rijden naar Ansan, hoge en monotone flatgebouwen, twaalf, vijftien verdiepingen, de ene na de andere met grote cijfers om ze uit elkaar te houden. Hoe zien deze flats er vanbinnen uit? Allemaal hetzelfde? Ertussen staan kerken, ook vol met letters. En winkels op de begane grond. De reisgids vertelt dat Korea één van de meest florerende industrieën heeft, een extreem hoog percentage zelfmoorden, een sterk confuciaanse traditie, en veel echtscheidingen – en zoals de meeste geïndustrialiseerde naties: er zijn niet meer genoeg kinderen. Wat wil dat ons vertellen? Niet zo veel, denk ik.